

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

ΚΑΙ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ 175 ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΡΑ

ΤΕΛΙΚΗ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

Υπάρχει ένα φαινόμενο και ένα αίνιγμα στην ιστορία του ΝεοΕλληνικού Κράτους που είναι αποκαλυπτικά, για όποιον έχει μυαλό, αποκαλυπτικά και της πραγματικής αιτιολογίας της κακοδαιμονίας μας και της μεθόδου που πρέπει να εφαρμόσουμε για να ξεφύγουμε από αυτήν.

Το ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ είναι τούτο. Από πολύ νωρίς, σχεδόν ταυτόχρονα με την ίδρυσή του, έγινε αντιληπτό ότι κάτι δεν πάει καλά με το ΝεοΕλληνικό Οικοδόμημα. Όσο κυλούσε ο 19ος αιώνας οι φωνές πλήθαιναν. Μια καθολική κραυγή απόγνωσης ξεσηκωνόταν: «ΑΠΟΤΥΧΙΑ». Και μια κοινωνική βούληση διαμορφωνόταν ΡΙΖΙΚΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ για να ξορκιστεί το μαύρο φάσμα της αποτελειωτικής ΤΑΠΕΙΝΩΣΗΣ που βάραινε μόνιμα πάνω από την χώρα.

Την βοή του Λαού και Θεού βρέθηκαν στην διαδρομή πνευματικοί άνθρωποι που την βάθυναν, βρέθηκε Τύπος που την διαλάλησε, βρέθηκαν και πολιτικοί άνδρες που φάνηκε να την ενστερνίζονται.

Και πού είναι το τελικό αποτέλεσμα;

Δεν θα διεκτραγωδήσω εδώ τώρα την εξέλιξη αυτού του ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ στην ΝεοΕλληνική ιστορία. (Το κάνουμε ενδελεχώς στα Σεμινάρια Ιστορικοφιλοσοφικού Λόγου). Αλλά σήμερα, πάνω από 150 χρόνια μετά την πλήρη εμφάνισή του, πάσχουμε από την ίδια ακριβώς αρρώστεια: ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΑΠΟΤΥΧΙΑ. Και έχουμε ως κοινωνία την ίδια ακριβώς απαίτηση ΡΙΖΙΚΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ.

Και να το ΑΙΝΙΓΜΑ: πως είναι δυνατόν αυτό; Πως η κοινωνική βούληση από το ένα μέρος, και επανειλημμένες απόπειρες υλοποίησης της από την πλευρά των φαινομενικά φωτεινότερων και ικανότερων μελών των ηγετικών ομάδων της χώρας από το άλλο --- πως αυτός ο κυρίαρχος συνδυασμός όχι μόνο δεν έδωσε απτά αποτελέσματα, αλλά αντιθέτως βύθιζε την χώρα όλο και βαθύτερα στο τέλμα της αποτυχίας.

Ένα κραυγαλέο παράδειγμα, και μια προειδοποίηση για τους παρόντες ΑΛΛΑΓΟΛΟΓΟΥΣ . Η Στρατιωτική Επανάσταση του 1909 έγινε επί εκσυγχρονιστικών διακυβερνήσεων (Θεοτόκης, Ράλλης ήσαν της Τρικουπικής παράταξης), οι οποίοι και βεβαίως απέδιδαν όλες τις συμφορές στις κυβερνήσεις των συντηρητικών αντιπάλων τους. Η δε Βενιζελική Αλλαγή οδήγησε σε τέτοιο εξωτερικό και εσωτερικό στραπάτσο, που η χώρα δεν έχει συνέλθει ακόμη. Ο νοών νοείτω.

Ποια είναι όμως η λύση του ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ;

Αφού η κοινωνική Βούληση για ριζική ΑΛΛΑΓΗ και η πολιτική έκφρασή της ως ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ δεν έδωσαν το αναμενόμενο αποτέλεσμα θα πεί ότι δεν συνέπιπταν, δεν εταυτίζοντο στην ουσία. Γιατί αν συνεργούσαν τίποτα δεν μπορούσε να σταθεί στον δρόμο τους. Αλλά άλλο έβλεπε και ήθελε η κοινωνία ως Αλλαγή, και άλλο επεδίωκε ο πολιτικός (και λοιπός εξαρτηματικός) εκσυγχρονισμός. Δεν υπάρχει άλλη δυνατή εξήγηση του ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Ιδού πόσο απλό στην μεγαλωσύνη του είναι το πρόβλημα.

Γεννιέται μια χώρα το 1821 --- όχι στο κενό και στον αέρα και εκ του μηδενός, αλλά σε ένα ωρισμένο χώρο γεωπολιτικό και πολιτιστικό, μια χώρα σε μια περιοχή και με μια ιστορία και με μια ανθρώπινη ουσία. **Και της επιβάλλεται της δύστηνης χώρας ένα μοντέλλο οργάνωσης των λειτουργιών της κοινωνίας αλλότριο και αταίριαστο. Και αφού είναι τέτοιο το μοντέλλο γρήγορα εκφυλίζεται και διαστρέφεται και διαφθείρεται --- γίνεται το «ΣΥΣΤΗΜΑ» που καταδυναστεύει τον τόπο και εξαχρειώνει την κοινωνία, το LEVIATHAN που έχω κάνει την ανατομία του. Το ΣΥΣΤΗΜΑ αναγκαία ωδήγησε σε συστηματική αποτυχία.** Η Κοινωνία πάσχει και απαιτεί ΑΛΛΑΓΗ των πάντων. Ο Εκσυγχρονισμός του ΝεοΕλληνικού Κατεστημένου ήταν και είναι η απόκριση του ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ στην κοινωνική κατακραυγή. Στην καλύτερη περίπτωση ήταν μια γνήσια αλλά απλοϊκή προσπάθεια να κάνεις το ξένο μοντέλλο να δουλέψει. Στην συχνότερη και χειρότερη, ήταν απάτη και διαφθορά. Και μια κατάπτυστη συμπεριφορά. Οι Εκσυγχρονιστές λένε έξω ότι φταίει η κοινωνία και ο Έλληνας. Και εδώ μέσα λένε ότι εξανάγκονται από τους έξω να πάρουν τα μέτρα που κάνουν. «Για να σωθεί η Ελλάδα». Και εννοούν οι άθλιοι να σωθεί το ΣΥΣΤΗΜΑ.

Κοινωνία και κατεστημένο ΣΥΣΤΗΜΑ στην Ελλάδα βρίσκονται σε απόλυτη διάσταση. Η Κοινωνία αντιμετωπίζει το ΣΥΣΤΗΜΑ σαν ξένο σώμα. Και το ανίκανο ΣΥΣΤΗΜΑ θεωρεί την κοινωνία καθυστερημένη. Σαν δύο διαφορετικά πράγματα, τα δύο μέρη κυττάνε πως θα κοροιδέψει το άλλο. Υπάρχει αμοιβαία εχθρότητα μεταξύ τους.

Η κοινωνία δεν θεωρεί την καταβολή φόρων σαν κέρδος από τις υπηρεσίες του Κράτους της, αλλά ως αφαίμαξη υπέρ άλλων. Η κυβέρνηση χρειάζεται την προστασία στρατού αστυνομικών για να μιλήσει σε ένα forum. Πώς να μπορεί να υποστηρίξει τα συμφέροντα της χώρας; Και πάλι ο νοών νοείτω.

Το ΜΟΝΤΕΛΛΟ του ΝεοΕλληνικού LEVIATHAN δεν εδούλεψε, δεν δουλεύει και δεν πρόκειται να δουλέψει εδώ. Τώρα πια δεν δουλεύει πουθενά. Κάθε προσπάθεια εκσυγχρονισμού είναι καταδικασμένη σε μεγαλύτερη αποτυχία από αυτήν που πάει να θεραπεύσει. Όπως το δείχνει η ιστορία μας.

Το πρόβλημα είναι το Μοντέλλο και το Σύστημα, όχι ο Έλληνας. Ο Έλληνας και η κοινωνία μας είναι μια χαρά. Πολύ ατομοκεντρικός και πολύ αγωνιστικός και πολυστοχαστικός από την φύση του. Δηλαδή πολύ διαχρονικός και πολύ στην αιχμή του Κοσμοιστορικού Νύν.

Άρα.

Η αρρώστεια δεν βρίσκεται στην κοινωνία αλλά στο ΣΥΣΤΗΜΑ. Και η θεραπεία χρειάζεται εκεί να εφαρμοστεί. Να γυρίσουμε σελίδα, να ξαναρχίσουμε με λευκή σελίδα. Να αλλάξουμε το Μοντέλο σύστασης του ΝεοΕλληνικού Κράτους στα πάντα: πολιτειακό, πολιτισμό, οικονομία, εκπαίδευση, δημόσια διοίκηση, εθνική στρατηγική, εξωτερική πολιτική, δομές εξουσίας και πολιτικό σύστημα.

Δεν θέλουμε να βελτιώσουμε το μοντέλο. Θέλουμε να το πετάξουμε στον κάλαθο των αγρήστων, και να σαρώσουμε το ΣΥΣΤΗΜΑ εκεί που ανήκει, στα απόβλητα της ιστορίας. Τετέλεσται.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΙΕΡΡΗΣ

12 Σεπτεμβρίου 2010